

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019 - 3861

Doknr.
725775

Dato
19-08-2019

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 22. juli 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 9 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 9:

”Vil ministeren oplyse, om personer, der er i målgruppen for servicelovens § 100, kan få dækket udgifter til aflønning af en privatansat socialrådgiver i tilfælde, hvor borgeren på grund af sit handicap ikke selv er i stand til at varetage sagsbehandlingen, og der er givet afslag på værgemål, hvor den privatansatte socialrådgiver er en nødvendig merudgift, hvis borgeren skal have den hjælp, borgeren er berettiget til for at leve et tilnærmelsesvis normalt liv?”

Svar:

Den, der er part i en sag, kan ifølge forvaltningsloven på ethvert tidspunkt af sagens behandling lade sig repræsentere eller bistå af andre. Myndigheden kan dog kræve, at parten medvirker personligt, når det er af betydning for sagens afgørelse. En myndighed må efter omstændighederne også af egen drift vejlede parten om muligheden for at vælge en repræsentant eller bisidder.

Parten bærer selv omkostningerne til sin repræsentant eller bisidder, medmindre myndigheden har særlig hjemmel eller pligt til at dække udgifterne. I den forbindelse kan jeg oplyse, at der ikke er særskilte bestemmelser i serviceloven eller retssikkerhedsloven, der giver kommunalbestyrelsen pligt eller hjemmel til at dække udgifter til en repræsentant eller bisidder.

Jeg skal oplyse, at serviceloven er en rammelov, og at merudgiftsbestemmelsen er bred i den forstand, at den ikke indeholder en udtømmende liste over typer af udgifter, der er mulige at få dækket. Vurderingen af, om en udgift kan dækkes efter servicelovens § 100 vil altid blive foretaget af kommunen ud fra en konkret og individuel vurdering. Kommunens afgørelse kan påklages til Ankestyrelsen. I den sammenhæng kan jeg oplyse, at der ikke foreligger principafgørelser vedrørende, om personer, der er i målgruppen for servicelovens § 100, kan få dækket udgifter til aflønning af en privat socialrådgiver.

Kommunerne har desuden efter serviceloven et klart ansvar for at sikre, at personer med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse får en sammenhængende og helhedsorienteret indsats, der modsvarer den enkeltes behov. Det fremgår af serviceloven, at hjælpen skal tilrettelægges på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte. Det er

vigtigt, at kommunens faglige vurderinger, der ligger til grund for sagens afgørelse, fremgår tydeligt for borgeren.

Der er ligeledes en række forhold i den sociale lovgivning, der medvirker til at sikre, at borgerne kan få rådgivning og vejledning.

Af retssikkerhedslovens § 5 fremgår det, at det er kommunens ansvar at behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning, herunder også rådgivning og vejledning. Ifølge Ombudsmanden indebærer denne bestemmelse, at myndighedens almindelige vejledningsforpligtelse er skærpet på det sociale område. Herudover kan der være forhold i den enkelte sag, som yderligere skærper kommunens vejledningsforpligtelse.

Jeg vil gøre opmærksom på, at det følger af undersøgelsesprincippet, at en myndighed har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden den træffer afgørelse.

Afslutningsvis skal jeg gøre opmærksom på, at man har mulighed for at kontakte Den Uvildige Konsulentordning på Handicapområdet, DUKH, som blandt andet yder gratis juridisk rådgivning til borgere med handicap og deres pårørende.

Med venlig hilsen

Astrid Krag